

De deurwaarder

Merel Prenger (29) begon zeven jaar geleden als incassomedewerker en schapte het op haar 26e tot gerechtsdeurwaarder. Ze is single.

In mijn fotoboek van de middelbare school... "Staat al dat ik deurwaarder wil worden. Dat is best grappig, want welke tiener wil dat nou? Maar ik had zo mijn redenen: een paar familieleden zijn werkzaam in de advocatuur en door wat ik van hen meekreeg, zagen deurwaarders er in mijn ogen altijd heel chic uit, reden ze in dure auto's en verdienden ze bakken met geld. Dat valt trouwens nog vies tegen, maar destijds leek het me wel wat."

Bij een van mijn eerste klussen... "Moest ik aan boord van een schip zijn, in de haven van Rotterdam. De enige manier om daar te komen, was klimmend. Daar hing ik dan, in mijn kokerrok en met mijn hakjes. Sindsdien heb ik altijd een setje kleding, een helm en een paar kisten in mijn auto liggen, want ik weet van tevoren nooit wat de dag mij gaat brengen. Als deurwaarder zie ik dingen die voor anderen verborgen blijven. Dat kan heel grappig zijn, zoals iemand die de deur opendoet in zijn nakie, maar soms is het ook heel schrijnend. Zo kwam ik ooit in een ontzettend verwaarloosd pand, de muren en vloeren waren kaal en overal lag hondentront. En tussen al die zooi speelden twee kinderen."

Niemand is blij om mij te zien... "Want ik breng altijd rotnieuws. Soms vind ik dat lastig. Ik zou best een keer als Gaston bij mensen aan de deur willen verschijnen met een gouden envelop. Gelukkig beseffen de meeste mensen wel dat ik alleen maar de boodschapper ben en dat ik inhoudelijk niets

met de zaak te maken heb. Ik trek het me dan ook niet persoonlijk aan, om de simpele reden dat iemand het slechte nieuws moet brengen. Prima dat ik diegene ben."

Vrouw zijn werkt in dit vak... "Vaak in mijn voordeel. Veel mensen hebben bij een deurwaarder het beeld van een grijze, kalende man in een stoffig pak. Ik ben een stuk toegankelijker, in een leuk jurkje en met een vriendelijke lach. Ik vind dat ik in mijn werk een maatschappelijke functie heb. Als mensen hun verhaal willen delen, luister ik aandachtig en zal ik altijd serieus meedenken over een oplossing. Ik voel me niet beter dan een ander, want ik heb geen idee waardoor de mensen bij wie ik langsga in de problemen zijn gekomen. Het is misschien een cliché, maar als ik iets heb geleerd, is het wel: het kan echt iedereen overkomen. Er zijn veel vooroordelen; dat ze lui zijn geweest of niet willen werken. Maar zo zit het niet. Het kan ook mij overkomen."

De enige voor wie ik bang ben... "Is mijn sportcoach, haha! Vlak voordat de training begint, vraag ik me altijd paniekerig af waar hij in godsnaam nu weer mee zal komen. Sporten is mijn uitlaatklep. Tijdens mijn werk moet ik voortdurend vervelende beslissingen nemen en alles wat ik daaromheen meemaakt, zweet ik er tijdens een heftige training uit. Natuurlijk blijft er ook weleens iets hangen, want ik ben niet van steen. Daarom vind ik het fijn dat mijn vrienden niet in dezelfde branche werken. Dat maakt het loslaten iets makkelijker." ■

'Niemand is blij om mij te zien, want ik breng altijd rotnieuws'